

O zi din viața de evaluator

Florin Muscă,

Membru ANEVAR

1.

Undeva la începutul anilor 2000, în mijlocul verii, clientul meu, Domnul A., un moșulică hâtru, inginer zootehnist, urma să achiziționeze vreo 20 de vite din import. Îmi era tare drag omul și, în timp, ajunsese să ne cunoaștem și să ne apreciem reciproc. Garanția propusă: o garsonieră la parter de bloc comunist, plin de pensionari. Treizeci de garsoniere pe nivel asezate de-a stânga și de-a dreapta unui hol lung și întunecos. Cum treci de ușa de acces în holul garsonierei, în stânga era o baie, apoi o chichinetă, iar drept în față camera. Clientul nu locuia acolo; o cumpărase pentru un nepot care fusese student dar de vreo câțiva ani nu mai stătea nimeni acolo.

La inspecție participam eu – angajat al băncii, domnul A. și inspectoarea de credit, o tipă frumușică foc la vreo treizeci de primăveri, îmbrăcată ca pentru luna iulie cu o fustă vaporosă ușor sub genunchi și o cămașă din mătase. Intrăm toți trei din lumina orbitoare de afară în holul blocului întunecos, continuând discuția. Clientul bagă cheia în ușă, intrăm în garsonieră, intrăm în cameră, când... din baie, din spatele nostru, iese o arătare îmbrăcată doar într-un prosop de culoare nedefinită, dar cu un batic pe cap, și o ia la fugă pe holul blocului țipând în gura mare: „Ajutoooooorrr !!!!! Ajutooor !!!!! Hoțiiii !!!!! Vioooooo !!!!!” Rămânem toți trei blocați. Clientul se dezmeticește primul și iese pe hol să se uite la numărul apartamentului. Evident, nu era niciun număr pe ușă. În timpul acesta, pe hol se adunase, alarmata de țipetele arătării, un soi de poteră locală – câteva doamne în vârstă curajoase, în spatele consorțiilor, înarmați cu ce găsisese fiecare la îndemână – care cu mătura, care cu un ciocan. Arătarea stătea undeva la capătul holului, încetase să mai țipe, interesată de ce se întâmpla dar fără să se apropie. Norocul nostru a fost că organizatorul puterii era chiar șeful de bloc care îl cunoștea pe client. Lucrurile s-au lămurit – moșulică greșise ușa, iar cheia s-a potrivit (probabil era o Yala veche la care se potrivea orice cheie). Se calmează toată lumea, noi ne cerem scuze și intrăm în garsoniera corectă. Încă nu ne dezmeticisem și nu știam dacă să ne amuzăm sau nu de întâmplare, când ușa se izbește de perete și apare „victima”, de data asta îmbrăcată într-un fel de capot – furou dar tot cu părul legat în batic, țipând agresiv: „Unde e bărbată -miu, că numai el v-a dat cheia de la apartament să veniți cu pacea asta aici!!!! Să vina animalu’ ca îi scot ochii !!!!!” . Femeia încă nu procesase că totul nu era decât o banală confuzie.

Morala: Verificați cu atenție adresa apartamentului garanție, chiar dacă acest lucru pare banal.

